No. 1612 Zaterdag 21 November 1914. 31 ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

EEN OORLOG VAN UITPUTTING.

Zoo ergens blijkt, dat de tegenwoordige oorlog er op berekend is elkanders krachten uit te putten, dan is dit wel het geval in den hardnekkigen strijd in het Zuid-Westen van België.

Telkens en telkens leest men het bericht van een slag, welks wreedheid zijns gelijke niet had, en waar de strijders vielen bij duizenden.

Weken achtereen staan legers van millioenen tegenover elkander op zeer korten afstand, onder het bereik niet slechts der kanonnen, maar ook van het geweervuur. Iederen dag opnieuw vallen er lijken bij hoopen.

Zonder noemenswaard van positie veranderd te zijn, vechten de Duitschers en de Verbondenen nu reeds meer dan een maand in de vlakte tusschen de Yzer en de Lijs.

En nog altijd werd het pleit niet beslist.

Yperen werd in brand geschoten, Dixmuiden ging in vlammen op en ook te Nieuwpoort kraait de roode haan.

De natuurlijke bescherming en dekking door deze steden verviel daardoor voor de Verbondenen.

Den Duitschers zal het gemakkelijk vallen den brandenden slagboom neer te halen.

Maar in de lijn, welke loopt achter deze drie verbrande steden, hebben de Engelschen en Franschen zeer groote machten samengetrokken en brengen nog voortdurend nieuwe versterkingen aan. Ook de Duitschers beschikken over een groot reservekader en zenden telkens versche troepen.

Men zou haast zeggen, dat de spanning thans op haar hoogste punt gekomen is en een uitbarsting niet lang meer uit kan blijven.

Sinds Maandag is de Engelsche vloot weder begonnen de Duitsche stellingen in het Noorden van België te beschieten. Een geheele trein met soldaten werd vernield, veel ammunitie vernietigd en veel proviand onbruikbaar gemaakt.

In Zeebrugge kan men nu niet rustig doorwerken aan het gevecht klaar maken der onderzeeërs en Zeppelins.

De Belgen hebben weer een groot uitgestrekt terrein onder water gezet, waardoor de Duitschers verder van Nieuwpoort en Dixmuiden werden verwijderd en het manoeuvreeren met zware kanonnen hun vrijwel onmogelijk werd gemaakt.

Moeilijk en zwaar is de strijd in België.

In Rusland, of liever in Polen, schijnt het den Duitschers ook niet voordeelig te gaan.

De Russen behaalden vele overwinningen, namen verschillende steden in, maakten vele gevangenen en veroverden 'n groot getal kanonnen.

Best mogelijk, dat de opmarsch der Russen eenigen onrust wekt in Duitschland en den Duitschers noodzaakt meer versterking te laten aanrukken uit België.

De Duitsche Keizer zit tusschen twee vuren, die hem danig blakeren en het hem wat al te heet maken.

't Is maar de vraag, wat op het oogenblik van het meeste belang is: het doorbreken van den linkervleugel der verbondenen, of het tegenhouden der Russen?

Voor de Verbondenen komt het krachtiger opdringen der Russen juist op tijd.

De hulp van Turkijë baat Duitschland niet veel. In Turkijë zelf weet men niet goed, wat men wil.

Het moet nog eerst wat duidelijker worden, wie er zal overwinnen.

DE HOUDING DER KATHOLIEKEN IN DEN EUROPEESCHEN OORLOG.

De Tijd ontving het nummer der „Osservatore Romano", waarin het reeds door ons vermeld artikel voorkomt over de houding der Katholieken in den huidigen Europeeschen oorlog. Om de belangrijkheid van dit artikel, hetwelk — volgens door ons van bevoegde zijde verkregen inlichtingen — zijdelings door den H. Stoel werd geïnspireerd, laten wij het hier in zijn geheel volgen:

Van het begin af dezer vreeselijke crisis, waarin een zoo groot gedeelte der beschaafde wereld gewikkeld is, hebben wij ons den plicht opgelegd van onpartijdigheid en bezadigdheid. Deze gedragslijn volgend in de oordeelen en waardeeringen, welke daarom nog niet konden worden uitgelegd als een geautoriseerde uitdrukking van het hoogste kerkelijk gezag, heeft de „Osservatore Romano" gehoor gegeven aan een gevoelen, dat, naar het schijnt, in het vervolg alle Katholieken van alle landen in dit voor Europa zoo droevig uur moeten in acht nemen. Doch hetgeen de „Osservatore" in deze houding heeft gesterkt en bemoedigd, is de gedachte, dat wij aldus het best beantwoorden aan de bedoelingen en aan de verlangens van den H. Stoel, welke in de geschillen der menschen en de daaruit voortspruitende bloedige conflicten steeds heeft gewenscht en nog wenscht te handhaven: de meest volkomen en absolute onpartijdigheid.

De houding, welke de H. Stoel heeft aangenomen en nauwkeurig heeft gehandhaafd tijdens den jongsten oorlog, om het bezit van Lybië, waarbij groote belangen van het Italiaansche vaderland waren gemoeid, bewijst duidelijk en onbetwistbaar den ernst en de kracht van de beginselen, waardoor de H. Stoel zich laat leiden, welke elk ander belang ondergeschikt maakt aan zijn taak van vrede en liefde onder alle volkeren der aarde, zonder onderscheid van ras of godsdienst.

En naar deze wijze en vaderlijke leiding moeten zich zooveel mogelijk de geloovigen voegen, hetzij door de billijkheid in hun oordeelen en waardeering, hetzij — en overal — door de gematigdheid in hun taal, gelijk het betaamt aan geloovigen volgens de wet der liefde en den godsdienst van den vrede.

Hebben reeds de zonen der Kerk zonder onderscheid tot plicht, om zelfs onder de meest hachelijke wederwaardigheden aldus te handelen, het is overbodig hieraan toe te voegen, dat dit te meer geldt voor hen, die het geluk hebben, hun leven te wijden aan de priesterlijke bediening. Zij moeten den geest en de zending des vredes der Kerk nog levendiger doorvoelen, met nog meer getrouwheid uitleggen en verwezenlijken. Zelfs onder het wapengedruisch en de oorlogsverschrikkingen zullen zij nooit hunne zware verantwoordelijkheid uit het oog mogen verliezen, en nooit vergeten dat, hoe wettig ook de verlangens der vaderlandsliefde zijn, deze ondergeschikt blijven aan het algemeen belang der Kerk en der menschheid. Zij zullen zich steeds herinneren, dat zij de dienaren zijn van Hem, die zelfs onder zijn vreeselijk lijden geen woorden van bitterheid en haat jegens zijn beulen sprak, doch stierf na zijn vijanden vergiffenis te hebben geschonken. Zij moeten dezen plicht allereerst in hun particulier leven volgen, doch boven alles bij de uitoefening van hun heilig ambt, en in het bijzonder wanneer zij het woord Gods aan het volk verkondigen, dan vooral moeten zij den in zich wettigen wensch van een overwinning voor hun eigen land ondergeschikt maken aan het verlangen naar een algemeenen menschelijken en christelijken vrede. Zij moeten, zelfs ten opzichte van hunne vijanden, steeds spreken, bezield door de liefde en niet door afkeer of haat.

De gebouwen, bestemd voor den godsdienst, de kerken, zijn oorden van den vrede; men vergete dit toch niet. Op de geheiligde drempels der bedehuizen behooren de menschenlijke hartstochten, de gevoelens van wraak en haat te zwijgen. Tusschen de heilige muren van het huis Gods zullen de vijanden zelven een veilige wijkplaats, een toevluchtsoord en bescherming vinden, omdat daar slechts een taal mag klinken van vrede, vergeving en liefde.

Door deze wet van liefde op te volgen, zullen de geestelijken van alle naties, niet alleen getrouw de opvattingen der Kerk en van haar Opperhoofd weergeven, en niet alleen diens leiding volgen, doch zij zullen buitendien een nuttig en verdienstelijk werk verrichten, hetgeen hun eerbiedwaardige bediening ten goede zal komen. Dit is inderdaad gemakkelijk te begrijpen: de woorden van hartstocht, door priesters uitgesproken, zouden over de grenzen afkeer kunnen wekken tegen den geheelen geestelijken stand, en deze zou gevaar loopen, ongetwijfeld ten onrechte, verantwoordelijk te worden gesteld voor de buitensporigheden van een enkeling, en dit tot grooter nadeel van het gezag en de waardigheid der geestelijkheid, en tot beperking van haar vrijheid en haar heilige zending.

Mijn God, hoe wordt een groot gedeelte der menschheid door haat en woede als verstikt! Dat toch ten minste de gematigdheid en de liefde der Katholieken van alle landen en vooral der priesters alom de kalme geteldheid mogen verwekken, waarin ieder, zonder afstand te doen van zijn gewettigde gevoelens, het heilige werk van eendracht en vrede moge beginnen, in het hoogste belang der menschheid!

Een Herderlijk schrijven van Z. E. Kardinaal Mercier.

In de kerken van Antwerpen werd Zondag 18 October het volgende schrijven van den kansel voorgelezen:

Antwerpen, 16 October 1914.

Dierbare medebroeders en waarde medewerkers.

De geestelijkheid der provincie Antwerpen is gedeeltelijk uiteen gedreven, en een zeker middel om rechtstreeks met u allen te onderhandelen, ligt niet in mijn bereik. Daarom vraag ik hun, die deze regelen zullen ontvangen, er kennis van te geven aan de medebroeders met wie zij in gemeenschap zijn. Het is hoogst noodig, dat de heeren pastoors en onder—pastoors naar hunne parochies terugkeeren, indien zij haar verlaten hebben. De wegen zijn, overigens, open, en de openbare veiligheid is overal verzekerd. De terugkeer der geestelijken zal de gemoederen opbeuren.

Naarmate het volk naar zijne haardsteden zal terugkomen, zullen de eerlijke lieden de vrijbuiters verjagen. Zij zullen zich tot den arbeid begeven en het regelmatig leven zal allengs aan den gang geraken.

De heer gouverneur van Antwerpen, freiherr von Hueningen, stemt er in toe, dat ik u in zijn naam de drie volgende verklaringen doe, en ze door uwe bemiddeling aan de bevolking mededeele:

1o. De jongelingen hoeven niet te vreezen naar Duitschland weggevoerd te worden om er in het Duitsche leger te dienen, of tot dwangarbeid verplicht te worden;

2o. Indien ergens het politiereglement door een enkelen persoon overtreden wordt, zal de overheid de daders opzoeken en de plichtigen straffen zonder de schuld aan de gansche bevolking toe te schrijven;

3o. De Duitsche en Belgische overheden zullen alles in het werk stellen om te beletten, dat er gebrek aan voedsel kome.

Zelfs in de parochiën, waar de kerk en de pastorie verwoest zijn, zet ik dringend den herder aan, zich bij zijne kudde aan te sluiten, den eeredienst opnieuw in te richten in een voorloopig lokaal, hetzij eene zaal van het patronaat, hetzij in eene schuur of in eene bijzondere woning, en voor zichzelven een onderkomen te vragen bij eenen zijner trouwe parochianen. Eenmaal te midden der zijnen, zal de pastoor eerst en vooral zorgen, dat er een komiteit voor onderstand ingericht worde, onder zijn bestuur en bestaande uit voorname en liefdadige personen van de parochie. De taak van dit komiteit zal zijn: aan de noodlijdende huisgezinnen eene schuilplaats, al is het maar eene voorloopige, te bezorgen; de huisgezinnen bij te staan, om, onverwijld, middelen van bestaan te vinden, hen den akkerbouw of hunnen stiel te doen hernemen; zoo haast mogelijk de scholen voor de kinderen te doen openen en de catechismuslessen te doen herbeginnen; en, in het algemeen, iedereen zede-

NAAR HET GELUK.

(Uit het leven van een bekeerling).

LXIX. Slotwoord.

De talloze verscheidenheid van Christelijke Gemeenten is den Protestanten zelven een ergernis en is een karikatuur van het ware Christendom.

Toch kunnen zij nog een zegenrijken invloed over de wereld uitoefenen, zoo zij voortgaan wilden, allen die hun geloof verloren hebben op te nemen om hen ten minste weer tot het Geloof terug te brengen.

Maar zoo zij hun eigen Christelijke Kerk in discrediet brengen, door zich buitenmate te verheugen over den afval van een Katholiek, om dien met vreugde en luiden bijval op te nemen in de Protestantsche Gemeente, dan beginnen zij te gelijken op een Sanatorium, op een Herstellingsoord, dat zeer ten nadeele van het land werken zou, als het zoude trachten alle burgers binnen zijn muren te vergaderen.

De groote bekeerling onzer Jagen Dr. Anger, de schrijver van de mooie brochure: *Wat trekt ons naar Rome* heeft groot gelijk, als hij meent, dat de vijandschap tegenover de Katholieke Kerk voortkomt uit onwetendheid.

Wanneer men door Gods genade is teruggekeerd tot de aloude Moederkerk, en haar leer grondig heeft leeren kennen, dan beseft men eerst, hoe slechts zondige beweegredenen den Katholiek brengen kunnen tot afval van zijne Kerk. Bijv: men heeft een groote zonde begaan, welke men niet kan biechten, omdat men zich niet beteren wil, noch voldoening wil geven en boete doen voor zijn misdaad. Als men bijv. in ongeoorloofde verbintenis leeft, waarvan men zich niet wil los maken... of, als men gestolen geld of goed niet wil teruggeven aan den eigenaar..., of als men zich niet houden wil aan de voornaamste geboden der Kerk.

Het woord van Judas Iscarioth: „Wat geeft ge mij, en ik zal hem aan u verraden?" overleeft de geslachten.

Alleen om dergelijke motieven zijn er menschen, die zich losscheuren van de Kerk; zij willen niet meer aan God en hunne plichten herinnerd worden; zij schuwen het licht, opdat hun geweten beter zou kunnen inslapen.

Maar dezelfde redenen hebben ook vroeger de menschen losgescheurd van de Kerk. Men verlangde naar een huwelijk, dat door de Kerk verboden was; men wenschte gescheiden te worden van zijn wettige echtgenoote, of begeerde te leven met twee vrouwen tegelijk. Men was in het bezit van gestolen, kerkelijk goed en wilde dit niet teruggeven.

Wie in dwaling geboren, niet verlangt naar wetteloosheid; wie zoo gelukkig is zonder eedbreuk te kunnen trouwen; wie niet verlangt gescheiden te worden van zijn wettige vrouw; wie niet begeert andermans goed te bezitten — voor deze allen bestaat niet de minste reden om niet terug te keeren tot de H. Kerk van Christus.

Willen wij werkelijk een Christelijke Gemeente vormen, dan moet ons leven niet in tegenspraak komen met het Evangelie, maar dan moeten wij alles doen, wat het H. Evangelie ons voorschrijft. En wat schrijft dit voor?

Het zegt ons, dat de Apostelen ons moeten onderwijzen en leeren, dat het Geloof ontstaat uit het nederig aanhooren der Leeraars en dat wij volstrekt niet zijn aangewezen op het lezen der H. Schrift. De uitleg der H. Schrift wordt niet verkregen door eigen persoonlijke verklaring en inzicht, maar geschiedt door hen, aan wie de H. Geest beloofd is, die ons alle waarheid zal leeren.

Het H. Evangelie verwijst ons naar den Priester en gebiedt: Doet, wat hij u zeggen zal.

De Almachtige God heeft Christus' Kerk geruimen tijd laten bestaan, vóórdat de Evangeliën geschreven werden, om duidelijk te doen uitkomen, dat het levend leeraarsambt in de Kerk het hoogste gezag is.

„Doet, wat hij u zeggen zal," dat is het machtwoord, wat ons brengen zal tot de eenheid hier op aarde en tot de volmaaktheid in den Hemel

„Doet, wat hij u zeggen zal," en luistert naar den wettig gewijden Priester in Gods Kerk.

Als wij ons allen wilden houden aan dit Goddelijk Woord van Christus, zouden wij eerst recht Evangelisch zijn; dan zou er groote vreugde wezen in den Hemel, want elke afdwaling zou onbestaanbaar worden. Eerst dan zal de marteldood van den Godmensch zijn volle vrucht dragen, eerst dan zal er vrede komen op aarde, omdat alle menschen van goeden wille zouden zijn. Eerst dan zal het wezen één kudde en één herder.

EINDE.

Van Curaçao naar New-Orleans

LANGS EEN OMWEG.

Aangeboden door

J. H. B. GRAVENHORST.

Twee maanden na het hierboven gemelde, zat men des avonds ten huize van den heer L. rustig bijeen, toen men op de vleeschmarkt gedurende bijna den ganschen nacht timmeren en zagen hoorde.

Bij het aanbreken van den dag waren acht galgen gereed om de misdadigers te ontvangen. Door een honderdtal soldaten en politieagenten werden zij uit de gevangenis gehaald en naar de strafplaats gebracht. Geen hunner sprak daarheen gaande één woord, het besef dat er voor hen geen genade denkbaar was had hun geest ten eenemale verstomd, berustende in hun onvermijdelijk lot.

De vreugde van Himare over het terugvinden van Pépi was groot, als eene moeder nam zij het kind, bij zijn komst aan boord, op, omhelsde het en beloofde het nooit hier weder een voet aan land te zetten.

Eenige dagen na dit voorval, bij

lijkerwijze op te beuren en betrouwen, uit den godsdienst geput, in te boezemen; zooveel lieden hebben daar behoefte aan in de pijnlijke uren welke wij doorleven.

De parochieën, welke niet zoo druk te lijden hadden, zijn verplicht, liefdadigheidshalve, hunnen meer beproefden naaste hulp te verleenen. Hier dan ook zal een komiteit tot stand komen, dat de ingezamelde aalmoezen naar het aartsbisdom zal zenden, om volgens de noodwendigheden van het bisdom, uitgedeeld te worden.

Als God believt, zal, te beginnen met den 20sten dezer, het bestuur van het bisdom opnieuw te Mechelen gevestigd zijn.

De burgerlijke overheid zal hare tusschenkomst verleenen voor het opbouwen van de door den oorlog verwoeste woningen, maar elk onzer moet uit liefdadigheid en zonder uitstel de onkosten helpen dekken, welke het aanschaffen van eene verblijfplaats en van onmisbaar landbouwgerief medebrengt.

En het is op deze hoop van de liefdadige Christenen, dat onze wakkere en ijverige geestelijkheid beroep moet doen. De welhebbende lieden moeten het voor een strenge liefdeplicht aanzien, den ongelukkigen tegemoet te komen, en ons in staat te stellen onze zending van liefdadigheid jegens de noodlijdenden uit te oefenen.

Tot nader bevel laten wij toe op de Vrijdagen en de vastendagen vleesch te eten.

Aanvaardt, dierbare medebroeders en waarde medewerkers, de verzekering mijner verkleefdheid in onzen Heer Jezus Christus.

(get.) D. J. Kard. Mercier.

Aartsbisschop van Mechelen.

Dankbetuiging aan H. M. de Koningin.

De bekende Belgische volksvertegenwoordiger dr. Fr. v. Cauwelaert is thans naar Zeeland vertrokken, om daar de vluchtelingen te bewegen naar hun land terug te keeren.

Onlangs hield hij toespraken tot zijn landgenooten in het Circus te Scheveningen en in het hotel „Victoria", in Den Haag. Na afloop der laatste vergadering van aanzienlijke Belgen werd het volgende adres, onderteekend door graaf De Baillet Latour, senator en oud-gouverneur van de provincie Antwerpen, de Kamerleden Duysters en Van Cauwelaert, beiden van Antwerpen, vele advocaten, notarissen, enz., verzonden:

„Aan Hare Majesteit Wilhelmina, Koningin der Nederlanden.

Mevrouw,

„Met al den verschuldigden eerbied bidden ondergeteekenden Uwe Majesteit de hulde te willen aanvaarden van hun onbegrensde erkentelijkheid voor de liefderijke ontvangst en verpleging, welke honderd duizenden van hunne landgenooten in deze voor ons volk rampspoedige dagen in uw gastvrij land hebben gevonden.

„Geen loop van jaren zal uit de verbeelding van onze bevolking de herinnering weg kunnen vagen aan de helleweek van Antwerpen's beschieting en val, maar duidelijker nog zal de heugenis blijven aan de nooit volprezen edelmoedigheid, met welke, naar Uw allerhoogste woord en voorbeeld, Uw regeering, Uw leger, alle organen van openbaar bestuur, geheel het volk, zonder eenig onderscheid van stand of gezindheid, de ontelbaren zijn ter hulp gesneld, welke, tot verbijstering toe door de hand der verschrikking geslagen, over alle wegen binnen Uw veilig rijk zijn gevlucht. Onafzienbaar was de nood van deze scharen, maar onuitputtelijk tevens de schatten van menschlievendheid, welke Nederland bereid hield. En niet alleen hebben tienduizenden van Belgen, in den vollen zin des woords, het behoud van het leven aan het liefdadig Nederland te danken, maar tienduizenden ook de heropleving van hun geloof in het leven en de menschelijkheid.

„Het zal een hartversterkende lezing zijn, wanneer in al zijn bijzonderheden het verhaal van dit éénig liefdewerk zal worden geschreven. Het zal een heerlijke bladzijde blijven in de zoo roemrijke geschiedenis van Uw Koninklijk Huis. Want te midden van de vele zorgen, welke Uwe Majesteit voor het welzijn van het eigen volk omringen, heeft Uwe Majesteit de noodlijdenden niet vergeten, welke in Nederland het reddingshuis zouden zoeken, en in een gebaar, waarvan wij nu eerst al de grootheid beseffen, in Haar laatste Troonrede op voorhand welkom geheeten op Nederlands veiligen bodem.

En toen ze in onmetelijke drommen zijn aangevoerd, is Uwe Majesteit Haar milddadig volk in liefdesgiften voorgegaan, en Zijn Koninklijke Hoogheid de Prins, Uw Doorluchtige Gemaal, Hare Majesteit de Koningin-Moeder zijn in hoogsteigen persoon onze gekwetsten, zieken en armen gaan bezoeken en sterken.

„Heb dank, Mevrouw, voor al de weldaden welke aan ons arm volk door Uwe Koninklijke goedheid zijn bewezen; heb dank, door ons, in den naam vooral van deze, die hun innige gevoelens niet vermogen uit te spreken, van de stil-gelaten moeders en de machtelooze kinderen, die alleen kunnen weenen en bidden naar God voor het geluk van Uwe Majesteit, van Uw Koninklijk Gezin en Uwe natie.

„Trouw staat Uw dapper volk, te land en te water, met het zwaard in de hand te waken om zijn geliefde Vorstin en Haar Troon, te waken over de eer en onschendbaarheid van Uw rijk. Maar door zijn groothartige menschlievendheid heeft Nederland, in deze dagen, meer gewonnen dan een slag met de wapenen. Het heeft de blijvende erkentelijkheid verworven van een broedervolk, de bewondering afgedwongen van alle oorlogvoerenden en den zegen van omhoog over zich afgehaald. In deze teekenen moge Nederland veilig blijven en gespaard van alle oorlogswee; het moge, ongetelde jaren nog, in klimmenden voorspoed blijven voortleven onder wijs beleid van zijne hooggeroemde Koningin."

Proclamatie der Belgische Regeering.

Bij het verlaten van België heeft de Regeering de volgende bekendmaking doen aanplakken:

Medeburgers,

Sedert bijna twee en een halve maand nu, verdedigen de Belgische soldaten, ten koste van heldhaftige pogingen, voet voor voet den vaderlandschen bodem. De vijand rekende er vast op ons leger te Antwerpen te vernietigen. Maar een aftocht, in onbegrijpelijke orde en waardigheid volbracht, is deze hoop komen verijdelen en heeft ons het behoud verzekerd van strijdkrachten die zonder ophouden voort zullen gaan te strijden voor de rechtvaardigste en schoonste der zaken. Van dit oogenblik af opereeren deze troepen op onze Zuidgrens, waar zij door de bondgenooten worden gesteund. Dank zij deze waardevolle samenwerking, staat de overwinning van het recht vast. Intusschen voegen de omstandigheden van het oogenblik een nieuwe beproeving toe aan de opofferingen, welke het Belgische volk zich reeds heeft getroost met een moed, die slechts de uitgebreidheid der offers evenaart. Op straffe van anders de plannen van den invaller te dienen, is het noodig, dat de Belgische regeering voorloopig haar zetel overbrengt naar een plaats, waar zij, eenerzijds in verbinding met ons leger, anderzijds met Frankrijk en Engeland, de nationale souvereiniteit kan blijven uitoefenen en de voortzetting daarvan kan blijven verzekeren. Daarom verlaat zij heden Ostende met een dankbare herinnering aan de ontvangst haar door deze stad bereid; zij zal zich toch voorloopig te Hâvre vestigen, waar de edele vriendschap van de regeering der Fransche Republiek haar de volledige uitoefening van haar souvereine rechten zoowel als van haar gezag en haar plichten aanbiedt.

Medeburgers, deze tijdelijke beproeving, waaraan onze vaderlandsliefde zich moet onderwerpen, daarvan zijn wij overtuigd, zal snel gewroken worden. De Belgische takken van dienst zullen blijven fungeeren, geheel naar mate de plaatselijke omstandigheden het zullen veroorloven. Koning en Regeering rekenen op de wijsheid van uw vaderlandsliefde. Rekent uwerzijds op onze algeheele toewijding, op de waakzaamheid van ons leger en op de medewerking van de bondgenooten om het uur van de algemeene bevrijding te bespoedigen. Ons geliefd vaderland, dat op zoo afschuwelijke wijze verraden en behandeld is geworden door een der mogendheden, die gezworen hadden zijn onzijdigheid te waarborgen, heeft een toenemende bewondering opgewekt in de geheele wereld. Dank zij de eenheid, den moed en de helderziendheid van al zijn kinderen, zal het deze beproevingen, die het heden ten dage versterkt, waardig blijven. Morgen zal het uit deze beproevingen grooter en schooner te voorschijn treden, omdat het geleden heeft voor de rechtvaardigheid en zelfs voor de der beschaving.

Leve het vrije en onafhankelijke België!

(Volgen de onderteekeningen van alle Belgische Ministers).

Mededeeling van het Belgische gezantschap te 's-Gravenhage.

De Belgische regeering heeft de eer ter kennis van de mogendheden, die de verdragen van Den Haag hebben onderteekend, de hieronder uiteengezette feiten te brengen die, van de zijde der Duitsche militaire autoriteiten, eene schending opleveren van de den 18en October 1907 door de keizerlijk Duitsche regeering onderteekende verdragen.

De commissie van onderzoek, zetelende te Antwerpen, heeft herhaalde malen geneeskundige verklaringen ontvangen, waarin werd vastgesteld, dat bij Belgische soldaten wonden verwekt zijn door kogels van het dusgenaamde dum-dum-type.

Kogels van dat type zijn gevonden in de Duitsche linies op het slagveld van Werchter.

De verslagen der commissie hebben reeds de aandacht op die verklaringen doen vallen.

Een ernstiger feit is echter bekend geworden: De Minister van Oorlog heeft der commissie een pak kogels overhandigd, dat een reeks dumdumkogels bevatte tusschen gewone kogels in. Deze kogels zijn gevonden op den Hannoveraanschen 1e-luitenant Von Hadeln, die den 24sten September te Ninove door onze troepen gevangen genomen werd.

De kogels zijn door de commissie ter onderzoek in handen gesteld van een deskundig wapenfabrikant te Antwerpen, die haar het volgende verslag deed toekomen:

„Het pak kogels met groen etiket, dat u mij hebt voorgelegd (20 patronen no. 403. Für die Mauser Selbstlade-Pistole, Cal. 7 65 Deutsche Waffen- und Munitionfabriken Karlsruhe) behoorde volle patronen te bevatten. Het bevat echter één houder op de vijf, met uitzetbare dum-dumkogels, en genomen uit speciale pakken, voorzien van geel etiket. Deze kogels zijn bij de vervaardiging in de fabriek uitzetbaar gemaakt: het is onmogelijk ze met de hand zoodanig te maken."

De Belgische regeering protesteert bij de mogendheden, die de verdragen van Den Haag hebben onderteekend, met luider stemme tegen het gebruik van dergelijke kogels.

Antwerpen en Holland's Neutraliteit.

Men schrijft van Duitsche zijde:

„De val van Antwerpen is voor Holland een waarborg te meer dat zijn neutraliteit van den kant van Duitschland nimmer geschonden zal worden, wijl daardoor thans elk aangrijpingspunt voor mogelijke pogingen daartoe is komen te vervallen. Antwerpen's val is de beste bescherming voor Holland's onzijdigheid. De „Deutsche Tageszeitung" zegt daaromtrent: „Thans nu Antwerpen aan den Engelschen invloed is onttrokken, ziet Holland zich bevrijd van alle mogelijke verontrusting, dreigementen, enz., die zonder ophouden door de Engelsche regeering gebezigd werden om een vrijen doortocht langs den benedenloop der Schelde voor troepen en oorlogsbehoeften te verkrijgen, en zulke of dergelijke pogingen hebben de Hollanders van de Duitsche regeering niet te verwachten. De verovering van Antwerpen door de Duitschers ontheft mitsdien Holland van een groote zorg en zijn regeering van een voortdurenden drang met den dreigenden achtergrond, door de noodzakelijkheid van een gewapend verdedigen zijner neutraliteit mee in den grooten oorlog betrokken te worden. Van dit standpunt gezien beteekent de val van Antwerpen een nieuwe en daadwerkelijke en buitengewoon belangrijke waarborg der Hollandsche neutraliteit. Men zal er zich nu in Duitschland overal op recht over verheugen, aan Holland metterdaad te kunnen bewijzen, tegen alle lasterpraat in, dat wij niet uit Antwerpen „een tweede Wilhelmshaven" willen maken en Nederland zijn onafhankelijkheid niet willen rooven. Het tegendeel zal zich voordoen. Van nu af mag Nederland het geruste gevoel koesteren, dat er een „kwestie Schelde-Antwerpen" niet meer bestaat, en dat daarmede ook iedere bezorgdheid voor dreigement of zelfs besnoeiing der Hollandsche onzijdigheid, souvereiniteit of bezitstand in de schaduwen van het verleden kan terugzinken, schaduwen die slechts zoolang reden van bestaan hadden, als Engeland de kans meende te kunnen krijgen nog eens met beslistheid op het continent te kunnen ingrijpen. Die tijden zijn thans voorbij."

Wij geven deze schoone beloften van de „Deutsche Tageszeitung" weer, zonder eenig commentaar.

Het Scheldegevaar.

De *Standaard* schrijft:

„Het gevaar voor onze neutraliteit lag, meer nog dan in den hoek dien Limburg met Noord Brabant maakt, *aan de Schelde*.

De snelle val van Antwerpen en het vluchten van de bevolking, zoodat niet de commandant, maar de burgemeester de stad overgaf, hebben dit gevaar tijdelijk voor ons bezworen. Slechts het kleinste deel van de bezetting is over onze grens in Staats-Vlaanderen gevlucht, en wat aan de overzij in het Zuiden van Noord-Brabant uitweek, was niet een deel van de bezetting, maar van de bevolking. Een poging om de Schelde te forceeren, is zelfs niet beproefd.

Voorshands mogen we dan ook van geluk spreken.

Noch Duitschland, noch Engeland heeft er op dit oogenblik belang bij, ons in den strijd te verwikkelen. Eerst verplaatst zich de strijd nu Zuidelijker naar Rijsel, Reims, Verdun, Metz, Straatsburg en Belfort.

De beslissing op die lange linie is binnen dagen te wachten.

Brengt nu die beslissing te weeg, dat België buiten het geding geraakt, en de hoofdactie zich bij Lotharingen en den Elzas gaat ontwikkelen, dan blijft de Schelde voorshands buiten het geding, blijft ook de hoek bij Maastricht en Venlo vrij, en verliest onze mobilisatie voor het oogenblik haar gespannen karakter.

Doch valt het omgekeerd uit. Kruipt de legermacht beiderzijds Noord op, en valt de eind-decisie door een tweede Waterloo, d. i. in België, dan zal de spanning, die we in Nederland totdusver doorleefden, schier niets zijn, vergeleken bij de spanning, die ons dan te wachten staat. En dan natuurlijk vooral bij de Schelde.

Van een opzijzetten van alle zorge kan daarom voorshands nog geen sprake zijn."

GEEN AANGENAME TAAK.

Ds. S. K. Bakker, veldprediker van de Ned. Hervormde gemeente, schrijft het volgende over zijn werkkring in *De Hervorming*.

De moeilijkheden, die overwonnen moeten worden, komen niet van buiten, maar liggen in den aard van het werk zelf en voor mij worden ze nog verzwaard door de eigenaardige ligging en de innerlijke samenstelling van de divisie, die mij als arbeidsveld is toegewezen.

Ons werk is altijd moeilijk, doch wij hebben in ons gewone arbeidsveld ten minste een bepaalden kring van menschen, waar wij ons welkom weten, waar ons woord wordt verwacht en begeerd. Wij hebben daar een sinds lang gevestigde gemeente, wier godsdienstige bearbeiding niet eerst met ons een aanvang neemt. In hoofdzaken is ons de weg, dien wij zullen hebben te bewandelen, reeds uitgebakend. En toch, hoe zwaar valt het vaak niet, hem rustig tot het einde te bewandelen, zonder ongelukken te krijgen en te maken.

Maar hier is alles precies andersom. Hier zijn wij midden tusschen vele duizenden mannen geplaatst, die niet om ons hebben gevraagd, die ons niet begeeren en ons met onverschillige oogen aankijken, en aan wien wij wat trachten te moeten geven.

De vraag is, wat wij hun zullen geven en hoe wij hen zullen bereiken.

Voor de R K. aalmoezeniers ligt het antwoord klaar. Zij hebben hun

---

den havenmeester op een avond te visite zijnde, werd de kapitein verrast door de kennismaking met een koopman den heer D., die zich daar bevond, en al pratende met den kapitein, een oude schoolvriend van hem bleek te zijn. De oude banden van vriendschap opnieuw te verzekeren was het werk van een paar dagen.

Drie dagen na deze ontmoeting kreeg de kapitein dan ook eene uitnoodiging van den heer D. een dag op zijn buitenverblijf te komen doorbrengen en den volgenden dag het meer, op 800 voeten boven de zee tusschen twee bergen gelegen, met hem te gaan bezichtigen.

Deze uitnoodiging werd door den kapitein met genoegen aangenomen

Op den dag van vertrek kwamen een viertal genoodigden vroeg in den morgen op het buitengoed van den heer D. aan, vanwaar men zich te paard, naar het meer begaf.

De genoodigden waren de Hollandsche consul, de Fransche consul, de heer L. en de gezagvoerder van het Fransch-fregat.

Het buitengoed van den heer D. was ongeveer 60 akkers groot, beplant met koffie, die op het punt stond om geplukt te worden, zoodat de boomen er allen uitzagen als zwaar beladen kerseboomen waarvan de vrucht rijp was. Zij leverden een prachtig gezicht op.

Rondom het huis waren tal van dragende kokosboomen en andere vruchtboomen; het terrein werd door drie beekjes in alle richtingen doorkruist en leverde een groot aantal van vruchtsoorten.

Het woonhuis was ruim en koel; luchtige slaapkamers gaven aan de muggen geen gelegenheid zich daarin op te houden en des nachts de slapenden te kwellen door hun vervelend gegons en pijnlijke steken. Een badhuis op 20 passen afstand van het woonhuis, was altijd ruim voorzien van frisch- en helder water uit een bron die rechtstreeks uit het gebergte daarheen geleid was.

Op den dag van vertrek naar het meer kwamen de genoodigden des morgens vroeg per rijtuig op het buitengoed van den heer D. aan, vanwaar men zich te paard naar het meer begaf. De weg daarheen was hier en daar te steil om per rijtuig afgelegd te worden.

Na een goed uur rijdens bereikte men het meer, dat ongeveer drie hectaren groot en op sommige plaatsen zestig voet diep was. Drie allerliefste buitenwoningen waren op korten afstand van den oever, tamelijk ver van elkander gelegen, gebouwd.

Bij elk huis was een steiger gebouwd waaraan een zeilbootje vastgemaakt was en waarvan de bewoners dikwijls gebruik maakten om elkander te bezoeken, vooral bij nacht en heldere maneschijn. De heer D., met een der eigenaren van deze buitenverblijven zeer bevriend zijnde, zoo nam het gezelschap haar intrek in zijne woning, die geheel gemeubeleerd was en waarvan de bezitter zich voor eenige dagen in de stad met zijn familie bevond.

Het was prachtig mooi weder en het gezicht van uit dit verblijf op het meer en het donkergroene boech aan den voet van den berg was allerbekoorlijkst. Een groot gedeelte van den dag werd met het wandelen in de omstreken doorgebracht.

Honderden van prachtig gekleurde papegaaien en madelotten verhieven zich bij het naderen van het gezelschap hoog in de lucht, beschreven daar, onder een oorverdoovend gekras en geschreeuw, een cirkel en daalden steeds in een cirkel vliegende, op een boom neder.

De heer D. stelde het gezelschap voor, den nacht dáár te blijven doorbrengen en eerst den volgenden morgen naar zijn buitenverblijf terug te keeren.

Dit werd met genoegen door de gasten aangenomen, vooral met het oog op den buitengewoon frisschen nacht, die men op die hoogte boven de oppervlakte van de zee in een luchtige woning, hoopte door te brengen. Te zes ure des namiddags werd het middagmaal opgedischt en begaven zich de gasten aan tafel. Een half uur later werd het donker en werden de lampen aangestoken. Het duurde niet lang of tal van torren kwamen het vertrek binnen vliegen, vlogen tegen de lampen aan en vielen op den grond en op de tafels, zoodat er van tijd tot tijd een der bedienden verplicht was, de lastige bezoekers op te vegen en in een emmer met water te werpen.

Na een paar uren aan tafel gezeten te hebben stond men op, stak een sigaar aan en nam in de veranda plaats, vanwaar men een uitzicht op het meer had.

Al zeer spoedig werd de aandacht der gasten gevestigd op de groote hoeveelheid „lantaren-dragers" die overal langs en over het meer heen vlogen. De nacht was donker en deed het phosphorisch-licht dat zij in de oogen hebben sterk uitkomen.

Eenige waren bijzonder groot, zoo dat het licht dat zij om zich heen verspreidden, bij het licht van een brandende kaars kon vergeleken worden.

Spoedig liet de heer D. een paar der grootste vangen, nam die in een donker vertrek mede en verzocht de gasten, terwijl hij in de eene hand een tor hield en in de andere hand een boek, de proef te nemen bij dat licht te lezen. De proef gelukte uitstekend en het vertrek was geelachtig-blauw verlicht door de vier oogen van twee torren.

Door den kapitein van de „Z. M." werden in 4 stukken suikerriet, waarin men gaten gemaakt had, die door den bast van het riet weder gesloten konden worden, vier groote torren naar het eiland Z. mede genomen die daar vrij wat bewondering verwekten en maandenlang in het leven zijn gebleven.

Vermoeid van het rijden en wandelen gedurende een groot gedeelte van den dag, zag eenieder verlangend naar zijn hangmat uit. De heer D. bemerkte dit en deed dan ook het voorstel naar bed te gaan.

Hieraan werd onmiddellijk gevolg gegeven en weldra schenen allen in diepe rust gedompeld te zijn. Ver van het gewoel der stad heerschte hier eene doodsche stilte, die zelfs niet door het ruischen van den wind werd verstoord.

Wordt vervolgd.

gewoon ambtelijk werk te doen, de mis bedienen, de biecht hooren, een korte predikatie houden, al gaat dit dan onder ongewone omstandigheden. En hun menschen komen vanzelf naar hen toe. Zij behoeven zich maar te laten zien en de katholieke manschappen weten wat ze willen en wat van henzelf verwacht wordt. Hier komt zeer sterk aan den dag de voorsprong, dien de katholieke Kerk heeft door haar menschelijkerwijs volmaakte organisatie. Toen de mobilisatie kwam, was alles dadelijk klaar. Mgr. benoemde subaalmoezeniers uit de verschillende plaatsen, waar de divisie was gelegerd, die alvast begonnen met van allerlei te organiseeren vóor de katholieke manschappen. Toen later de aalmoezeniers door de Regeering werden benoemd, vonden deze de geheele machine reeds in gang gezet. En de Kerk is één. Wanneer een katholiek soldaat, laat ik zeggen uit Zeeuwsch-Vlaanderen, een pastoor uit Delfzijl ziet, dan weet hij: daar hoor ik bij, die man is er ook voor mij en heeft geestelijk gezag over mij. En wanneer er dienst gehouden wordt, gaat hij er heen.

Anders is het bij de Protestanten, vooral bij het niet-orthodoxe deel. Door de rechtzinnigen werd reeds vóór de mobilisatie geregeld was, van allerlei voor de militairen gedaan. In elke garnizoensplaats van eenige beteekenis is een „christelijk” militair tehuis, waar geregeld voeling met de manschappen wordt gehouden. Toen de mobilisatie kwam, had men in de militaire tehuizen reeds een plaats, vanwaar uit men kon beginnen iets voor de manschappen te doen. Daarbij komt, dat de predikanten met prijzenswaardigen ijver bijna overal reeds in de eerste week begonnen zijn, zich voor het geestelijk leven der militairen te interesseeren, preekbeurten te houden, bidstonden te organiseeren. Zoo vond mijn gereformeerde collega den bodem reeds voor een goed deel bewerkt, toen hij vijf weken na den dag der mobilisatie zijn werk begon. Zijn werk was hem aangewezen. In plaatsen, waar gewoonlijk geen garnizoen ligt, hadden Patrimonium en Jongelingsvereenigingen hun lokalen als Tehuizen ingericht. Kortom, hij had maar toe te grijpen. Daarbij komt nog, dat onder het rechtzinnig deel der soldaten reeds dadelijk een vrij groote belangstelling is voor deze dingen, al is het ook dáár waar, dat de lust tot kerkgaan afneemt, zoodra de uniform aankomt. Maar er was overal een groep van menschen, die stichting en godsdienstige verheffing voor zich begeerden

Voor mij was dat alles anders. In mijn divisie werd van vrijzinnig-godsdienstige zijde, toen ik kwam, vrijwel niets gedaan. Er was geen enkele organisatie, die wat ondernomen had. Zoodoende moet ik zelf alles als 't ware scheppen. Daar kwam bij, dat een zeer groot deel der Protestanten rechtzinnig was en dus, als ze wat begeerden, zeker niet naar mij uitzag, terwijl van uit het kleinere vrijzinnige deel, op een gelukkige uitzondering na, geen stemmen gehoord werden, die om mijn arbeid vroegen.

Zoo stond ik, toen ik een week in dienst was en het terrein verkend had, er voor: er wordt niets gedaan, en er wordt niets begeerd.

Bovendien was er in het overgroote deel der plaatsen des avonds meer dan genoeg afleiding. Er werden vele vroolijke avondjes georganiseerd, en behalve dat was er nog van allerlei te doen in de stad, zoodat van verveling geen sprake behoefde te zijn. Ik verkeerde dus ook niet in het geval, dat men naar mij zou komen luisteren, omdat men nu eenmaal niets beters had. Geen belangstelling uit belangstelling, en geene uit verveling. Ik wil dan ook wel eerlijk zeggen, dat ik mij, zoo bij dat begin, niet erg prettig gevoelde; vooral, daar het bij mijn collega zooveel gemakkelijker ging. Maar ik had het nu eenmaal aangevat en moest wel doorgaan ook”.

Berichten uit de Kolonie.

Z. H. de Paus Benedictus XV.

De nieuwe Paus viert heden zijn zestigsten verjaardag. Deze betrekkelijk n g jeugdige leeftijd schenkt ons hoop op een lang pontificaat van Z. H. Paus Benedictus XV. Moge zijn bestuur gezegend worden door God en inzetten met een vruchtbaar medewerken met anderen tot een spoedig herstel van den algemeenen wereldvrede. De K. bel berichtte, dat Z H. een encycliek „ver het herstel van den vrede uitgevaardigd heeft.

Wat vroeger omtrent ditzelfde onderwerp geschreven werd, schijnt slechts een kort begrip geweest te zijn van een later te verschijnen Pauselijk rondschrijven.

Br. Jozef.

Zondag ll. is de Eerw. BROEDER JOZEF tachtig jaar geworden.

Wordt in iedere familie dergelijke dag met vreugde herdacht en met blijdschap gevierd, ook voor de Katholieke Missie was de tachtigste verjaardag van Broeder JOZEF een vreugdedag van dankbare herinnering. Broeder JOZEF is de oudste van de dienstdoende Geestelijkheid der Missie en heeft een zeer verdienstvol en werkzaam leven achter zich.

In gezelschap van Z. D. H. Mgr. A. VAN EWIJK, en de Eerw Paters SCHRAUWEN en BERGMANS is de Eerw. Broeder hier 11 Juli 1870 aangekomen.

Geen zijner reisgenooten is meer in leven. Broeder JOZEF begroette in de Missie reeds den vijfden Bisschop.

Meer dan veertig jaren lang heeft Br. JOZEF hier op Curaçao gewerkt in stilte en eenvoud, maar ook met een volhardingsvermogen, welke bewondering verdient. De Eerw. Broeder heeft nog nimmer vacantie genoten, maar is zonder opzien te baren stil door gegaan met den Bisschop of de Paters te helpen bij hun bediening en zich steeds bereid te toonen voor alle werkzaamheden van welken aard ook. Koster was hij, Cathechiet, Drukker, Administrateur van ons blad, wat niet al; waar men hem noodig had, daar was hij.

De Hoogeerw. Pater Provicaris, aan het hoofd der Paters, bracht den algemeen hartelijk beminden Broeder JOZEF dank voor zijn vele groote verdiensten jegens de Missie.

Ook vele leeken waren Br. JOZEF niet vergeten.

De gezongen Vroegmis te Pietermaai was Zondagmorgen voor zijn intentie. Dat was een attentie van eenigen zijner Vrienden.

Moge Br. JOZEF nog lang in gezondheid genieten van zijn gezegenden ouderdom.

Hoog bezoek.

Vergezeld van zijn militairen adjudant, Luitenant PIEPER, bracht de HEG. Heer Gouverneur Dinsdagmorgen een bezoek aan de St. Mariaschool.

De Gouverneur ondervroeg de kinderen en liet de Onderwijzeressen verschillende vakken behandelen. De kinderen weerden zich dapper tot groot genoegen van den ZEerw. Heer Pastoor en de Eerw. Zusters, die met voldoening zagen, hoe tevreden de Heer Gouverneur was.

De tractatie, welke ZHEG. schonk, was wel verdiend.

Welgelegen.

Wegens den oorlog bleven in dit zoowel bekende Pensionaat de plechtigheden bij de jaarlijksche prijsuitdeeling achterwege. De tentoonstelling echter van fraaie handwerken, welke gedurende een week lang te besichtigen was, werd druk bezocht door vreemdelingen, familie der Pensionairen, en door stadgenooten. Het keukentje der Jongedames zorgde voor de ververschingen.

Het Pensionaat Welgelegen verheugt zich nog altijd in toenemenden bloei.

De nieuwe baggermachine.

Vrijdagmorgen werd de nieuwe baggermachine uit het Rifwater verhaald naar den Waterkant. Op den stevigen ponton staat een stoommachine en een hooge kraan, waaraan een baggerapparaat met vier openslaande ijzeren kleppen. Het geheel ziet er stevig en flink uit en belooft goed werk te zullen leveren. Op den stoomketel staat geschilderd: *Leverantie van Openbare Werken, Curaçao.* Nu, zooiets mag gerust vermeld worden. Het was een kranig stuk voor O. W. om dergelijke zware machine hier kant en klaar te monteeren. Het geschiedde onder deskundige leiding van de Heeren GROENENDIJK, VAN DER BELD en WEUG.

Zoo langzamerhand geraakt onze Kolonie toch in het bezit van goede deskundige krachten.

Hoe nu de verdere werkzaamheden aan de havenverbetering zullen geregeld worden, moeten we maar afwachten; de drie geniesoldaten, die daarvoor uitkwamen, zijn gisteren met de *Oranje Nassau* naar Nederland teruggekeerd.

Hedenmorgen liet de Heer WEUG de nieuwe grijpmachine proefbaggeren.

Regen.

Wie het nog niet wist, kon zich dezer dagen overtuigen van het feit, dat het uiterst moeilijk regent op Curaçao. Het werkte, werkte dagen achtereen. Eindelijk viel er toch wat. In de stad scheen het van weinig beteekenis, maar buiten heeft het harder geregend. Op Sta. Rosa viel 33 mM. en op Sta. Maria 8.3 mM.

Moge het een goed begin zijn van een nog beter vervolg.

Een woesteling.

LEON LOOK, een reus van een kerel, maar ruw en woest ook van zeden, is sinds jaren de schrik zijner omgeving op Hambre in de buurt van Veeris. Zijn eigen ouders stonden herhaaldelijk bloot aan zijn woeste uitvallen. Donderdag avond heeft hij ruzie gekregen met een zekeren CORNELIS CIJNTJE, dien hij erg toetakelde met mes en houwer, zoodat diens opname noodig was in het St. Elizabeths-Gasthuis. De ontembare woesteling werd door vier Politie-agenten naar het fiscalaat gebracht.

De lichtboei.

De lichtopstand van de boei in den mond der haven stond vanmorgen scheef. Een stang, welke den lichtkoker draagt, is heelemaal los. Een aanvaring gedurende den nacht? Best mogelijk, want het is een lichtboei zonder licht; des nachts dan; overdag brandt zij!!

Politie.

De ondervinding heeft geleerd, dat het vestigen van politieposten op bepaalde punten zeer goed werkt.

Nu is er een bevolkingscentrum Saliña en Koraal Specht, dat tamelijk ver van eenigen politiepost verwijderd is, met het treurig gevolg, dat het daar, iederen Zondag opnieuw, minder stichtelijk toegaat. Verleden week moet het bar geweest zijn. Eenig politietoezicht is daar hard noodig.

Armoede.

Week in, week uit ontvangen wij de treurigste berichten uit Aruba. Men klaagt, dat de menschen daar, vooral op Sta Cruz, van honger sterven. In *De Cur. Crt.* lezen wij, dat reeds in September op Aruba 26 menschen stierven, tegen op Bonaire 12.

Vluchteling.

Woensdagavond ongeveer te zeven uur is door een uit zee komend klein vaartuig een Venezolaan op de kust ter hoogte van Vianen aan wal gezet. Het bleek te zijn de heer *Manuel Flores Cabrera*, directeur van een te Puerto Cabello verschijnend blad. Naar het schijnt heeft hij zijn land moeten verlaten wegens de opneming van anti-gouvernementeele stukken in zijn courant

Den weg van Pto. Cabello naar Coro heeft hij in acht maanden afgelegd, een buitengewoon lange reis dus. Het heeft zoo lang geduurd, doordat hij zich onderweg telkens moest verschuilen. Van Coro is hij met een zeilboot hierheen gekomen.

De Cur. Courant.

Regenval.

Gedurende de maand October.

	m.M.
Fort Amsterdam	36.5
Westpunt	95.8
Plantage Siberië	49.6
„ Kl. St. Martha	128.2
Hoffi Abao	134.8
Cas Chikitoe	13.
Sta. Maria	24.6
Plantage Gr. St. Joris	5.
Wilhelmina-tuin	20.
Sta. Rosa	45 8
Beekenburg	47.8
Noordkant	8.5
Dokterstuin	55.4

Officiëele berichten.

Aan den ambtenaar van het openbaar ministerie bij het kantongerecht op Bonaire, tevens ontvanger J. H. A. W. Sprock is om gewichtige redenen zes weken verlof verleend; gedurende diens verloftijd is de klerk B. P. P. Schrils belast met de functiën van ambtenaar van het openbaar ministerie bij het kantongerecht, tevens ontvanger; en de schrijver G. E. Hellmund, met de functiën van klerk.

Aan den brigadier alhier K. Post is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den geëmployeerde ten parkette van den Procureur-generaal, M. B. Daal is tot herstel van gezondheid twee maanden verlof verleend.

Aan den seinwachter alhier Jacob Tschumie is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den opzichter bij den vuurtoren te Boca Spelonk op Bonaire is om gewichtige redenen veertien dagen verlof verleend.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven enz.

Theramene J. Baptista, Consuelo Baillo, Elisabet Bulbal, Eureni Boejo, Julio C. Compagnoli, Theodora Maria Dohis, Julio R. España, Ben Escobar, Horacio Blanco Fombona, Manuel Lavisca, Rosalia Marten, Lucy Price. Lidia Sassow, Velomena Senosi, Adela van Thijs, Venselia Toppenberg, Petronia Frank.

Drukwerken: Rafalia Ruis) 2).

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd: 2 ratten.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 20 November 1914.

AARDNOTEN (Pindas) per KG........	——
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.........................	„ 0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.40
id. per KG. 2e kw.	„ 0.30
HUIDEN per K.G.........................	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G............	„ 1.
WOL per K.G..............................	„ 0.10
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.50
BEENDEREN per K.G.................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipPijapa).	
Kwaliteit No, 1............per dozijn	„ 3.37½
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 3,50
„ „ 2 „ „	„ 5.
„ „ 3 „ „	„ ——
„ „ 3 „ „	„ ——
„ „ 4 „ „	„ 7.—
„ „ 5 „ „ OLA	„ —.
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ „ 1 van 25 c.M. of minder f	

Buitenland.

Graaf Albert de Mun †

Te Bordeaux is op 73-jarigen leeftijd overleden de bekende Fransche katholieke socioloog, graaf Albert de Mun.

Graaf de Mun werd den 28sten Februari 1841 te Chateau de Lumigny in het departement Seine et Marne geboren. Hij was voor den krijgsdienst bestemd en na de militaire school van St. Cyr te hebben doorloopen, werd hij in 1862 aangesteld als luitenant bij de Afrikaansche jagers. In die hoedanigheid nam hij deel aan verschillende veldtochten in Algiers. Overgegaan naar de Fransche jagers maakte hij den Fransch-Duitschen oorlog van 1870 mee en geraakte bij de capitulatie van Metz krijgsgevangen. In 1875 nam hij als hospitaire dienst en werd het volgend jaar gekozen tot afgevaardigde naar het parlement, hetwelk hij tot op heden bleef.

Behalve op politiek terrein, bewoog graaf de Mun zich ook op sociaal en journalistiek gebied. Hij schreef verschillende werken en werd de grondlegger van de katholieke sociale actie in Frankrijk, waarvan hij tot op heden de ziel bleef. Zijn wetenschappelijke verdiensten werden erkend door zijn benoeming tot lid van de Academie Française.

Juist dezer dagen kwam graaf de Mun ernstig in aanmerking voor de benoeming van minister zonder portefeuille, teneinde in het kabinet meerdere homogeniteit der partijen te verkrijgen. Zijn plotselinge dood aan een hartverlamming is een ernstig verlies voor de katholieke zaak in Frankrijk.

De Belgische Hongersnood.

Het Duitsche gezantschap te 's-Gravenhage deelt mede:

Het Belgische gezantschap te 's-Gravenhage heeft op den 10en October in de Hollandsche pers een officiëel communiqué gepubliceerd, waarin zij mededeelt, dat er in het door Duitsche troepen bezette deel van België een hongersnood zou zijn uitgebroken. Evenals in Luik en in Brussel zou de Belgische bevolking ook in de provincies Namen, Luxemburg en Henegouwen aan de noodzakelijkste levensmiddelen gebrek hebben. In hetzelfde communiqué werd er op gewezen, dat het Duitsche legerbestuur, onder het schenden van art. 43 der Haagsche Conventie, de Belgische bevolking zou laten verhongeren, nadat zij haar van alle hulpbronnen zou hebben afgesneden.

Het Duitsche gezantschap ziet zich genoodzaakt tegenover deze beweringen de volgende, met de Nederlandsche regeering gewisselde stukken, te publiceeren. Deze documenten bewijzen, dat het Duitsche legerbestuur, in tegenstelling met bovengenoemde mededeelingen, sinds het uitbreken van den oorlog, steeds er aan heeft gedacht alle veiligheidsmaatregelen te nemen om een eventuëel noodlijdenden toestand van het Belgische volk te verminderen

Het kan zijn, dat deze maatregelen niet het succes hebben gehad, dat men er van verwachtte in het belang van het Belgische volk; de reden daarvan kan men duidelijk opmaken uit de gewisselde nota's. In elk geval ziet men daaruit, dat het Duitsche legerbestuur er geen schuld aan heeft. De nota's, waarvan hierboven sprake was, luiden, uit het Fransch vertaald:

Van het
Keizerlijk Duitsch gezantschap aan Jhr. Loudon, minister van buitenlandsche zaken.

Den Haag, 15 Augustus 1914.

Mijnheer de Minister,

Het is te voorzien, dat de oorlog en zijn verwoestingen weldra de grootste ellende met zich zullen brengen onder de bewoners van het Zuidelijk deel van België. Ofschoon deze gebeurlijkheid betreurende, zal het oppergezag van het Duitsche leger niet in staat zijn om te helpen bij den tegenwoordigen stand van zaken. De keizerlijke regeering erkent, dat van een standpunt van menschelijkheid de plicht wordt opgelegd, alles te doen wat in haar macht is om deze dreigende ellende te voorkomen. Zij noodigt dus de Nederlandsche regeering uit, zulke maatregelen te nemen, die haar nuttig schijnen, om aan de Maas levensmiddelen en mondvoorraad te versamelen, die de Belgische bevolking kunnen voeden. Het oppergezag van het Duitsche leger is van zijn kant bereid, de spoorweg transportmiddelen te leveren, zoodra het meent er over te kunnen beschikken

Het vorengenoemde op bevel mijner regeering ter kennisse van Uwe Excellentie brengende, maak ik van deze gelegenheid gebruik om u, mijnheer de minister, de verzekering mijner hoogachting te geven.

(w. g.) Von Müller.

Van het Ministerie van Buitenlandsche [Zaken aan den Duitschen gezant, Z.E. Von Müller.

Den Haag, 17 Aug. 1914.

Mijnheer de minister,

Door haar nota van den 15en dezer heeft uwe Excellentie mij wel in kennis willen stellen van de ellende, die de oorlog en zijn verwoestingen noodlottiglijk onder de bewoners van een groot deel van België zullen brengen, evenals van de verlichting, die de regeering der Koningin er in zou kunnen aanbrengen, wanneer het oogenblik is gekomen, door middel van de zending van levensmiddelen, voor dit doel gereed gehouden. Tegelijkertijd heeft uwe Excellentie mij laten weten, dat het opppergezag van het Duitsche leger van zijn kant bereid is, voor deze zending de spoorwegtransportmiddelen te leveren.

Mij voor het oogenblik bepalende, uwe Excellentie van de ontvangst harer voornoemde nota kennis te geven, sta ik er op, haar te verzekeren, dat de regeering der Koningin met sympathie heeft kennis genomen van deze mededeeling, geinspireerd door de zorg, de Belgische bevolking zooveel mogelijk te sparen voor de van den oorlog onafscheidelijke ellende.

Wil mijnheer de minister, de hernieuwde verzekering mijner hoogachting aanvaarden.

(w.g.) Jhr. Loudon.

Bovenstaande nota was, evenals de volgende gericht aan zijne Excellentie Von Müller, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Z. M. den keizer van Duitschland.

Den Haag, 3 October 1914.

Mijnheer de minister,

In mijn nota van 17 Augustus l.l. heb ik de eer gehad, tegenover uwe Excellentie de gevoelens van sympathie uit te drukken, waarmede de regeering der Koningin had kennis genomen van haar mededeeling, inhoudende, dat de keizerlijke regeering bereid was, de spoorwegtransportmiddelen te leveren voor de eventueële zending, door Nederland, van levensmiddelen, bestemd voor de bevolking van het Zuidelijk deel van België.

De Belgische regeering, tot wie ik mij hieromtrent had gewend, heeft met dankbaarheid aangenomen ons voorstel om bij voorkomend geval de landelijke bevolking van de streek, gelegen tusschen de Maas en de Fransche grens van levensmiddelen te voorzien. Echter deed zij opmerken, dat de zorg voor deze provandeering op Duitschland rustte. Deze opmerking is ingelijks gemaakt door Frankrijk en Groot-Brittannië, die zich zelf verzetten tegen de uitvoering van ons plan, dat in hun oogen de neutraliteit der Nederlanden in de waagschaal zou stellen, gegeven zijnde, dat Duitschland, zich alzoo onttrekkende aan zijn plicht om de bevolking van levensmiddelen te voorzien voor zijn eigen legers des te aanzienlijker levensmiddelen ter beschikking zou hebben.

Onder deze omstandigheden betreurt de regeering der Koningin het, van haar bovengenoemd oogmerk te moeten afzien.

Wil, mijnheer de minister, de hernieuwde verzekering, enz.

(w.g.) Jhr. Loudon.

Mededeeling van de Belgische legatie.

De Belgische legatie te 's Gravenhage doet nog de volgende mededeeling toekomen:

„Een mededeeling van het Duitsche gezantschap, den 18en Oct. door de Nederlandsche regeering openbaar gemaakt, strekt om het geloof te doen ingang vinden, dat de in België heerschende hongersnood het gevolg is van de houding der Engelsche en Fransche regeeringen, ten opzichte van het van voedsel voorzien door de Nederlandsche regeering, van de ongelukkige Belgische arbeidersbevolking.

„In antwoord op deze tendentieuze bewering doet de Belgische legatie opmerken, dat het, na de schending van de onzijdigheid van België door Duitschland, niettegenstaande zijn plechtige beloften, onmogelijk is, nog vertrouwen te stellen in derge lijke verklaringen.

„Daarom bezat men geen enkelen waarborg, dat de levensmiddelen en de voorraden, die bestemd waren voor de Belgische arbeidersbevolking, niet gebezigd zouden worden voor de Duitsche legers.

„Uit de publicatie van den 18en October volgt, dat het Duitsche bestuur reeds sedert geruimen tijd besloten was, de voorschriften van het vierde verdrag van Den Haag niet in acht te nemen.

België's onzijdigheid.

BERLIJN, 12 October. (Wolff, officieel) De Norddeutsche Allgemeine Ztg. schrijft onder het hoofd „Het verbreken der Belgische onzijdigheid door Engeland en België":

„Door de verklaringen van Sir Edward Grey is de bewering der Engelsche regeering, dat de schending der Belgische onzijdigheid door Duitschland tot het ingrijpen van Engeland in den huidigen oorlog aanleiding heeft gegeven, reeds onhoudbaar gebleken. Het pathos van zedelijke verontwaardiging, waarmee van den Duitschen inval in België van Engelsche zijde is gebruik gemaakt om stemming te wekken te gen Duitschland bij de onzijdige staten, komt onder een nieuw en eigenaardig licht door zekere documenten, welke het Duitsche legerbestuur in de archieven van den Belgischen generalen staf te Brussel heeft gevonden. Uit den inhoud van een portefeuille, welke het opschrift draagt "Intervention anglaise en Belgique" blijkt, dat reeds in het jaar 1906 het zenden van een Engelsch expeditiekorps naar België in geval van een Duitsch-Franschen oorlog in 't vooruitzicht is gesteld. Volgens een gevonden brief aan den Belgischen minister van oorlog van 10 April 1906, heeft de chef van den Belgischen generalen staf met den toenmaligen Engelschen militairen attaché te Brussel, den luitenant-kolonel Barnardiston, op diens aandringen in herhaalde besprekingen een uitvoerig plan voor gemeenschappelijke krijgsverrichtingen van een Engelsch expeditiekorps van 100,000 man met het Belgische leger tegen Duitschland uitgewerkt. Het plan is goedgekeurd door den Chef van den Engelschen generalen staf. Door hem zijn alle opgaven over de sterkte en de indeeling van de Engelsche troepenmacht, over de samenstelling van het expeditiekorps, de plaatsen van ontscheping, een nauwkeurige tijdsberekening voor het transport e.d. verstrekt. Met behulp van deze inlichtingen heeft de Belgische generale staf het transport van Engelsche troepen in het Belgische gebied van opmarsch, hun legering en voeding grondig voorbereid. Tot in alle bizonderheden is de samenwerking zorgvuldig uitgewerkt. Zoo zouden een groot aantal tolken en Belgische gendarmen ter beschikking van het Engelsche leger worden gesteld en zoude dit leger de noodige kaarten worden geleverd. Zelfs was reeds gedacht aan de verpleging van Engelsche gewonden. Duinkerken, Calais en Bologne waren bestemd als ontschepingsplaatsen voor de Engelsche troepen. Van daar uit zouden zij met Belgisch spoorwegmateriaal naar het gebied van opmarsch worden vervoerd.

Het voornemen om hen in Fransche havens te ontschepen en door Fransch gebied te vervoeren, bewijst, dat aan de afspraken tusschen Engeland en België afspraken met den Franschen generalen staf waren voorafgegaan. De drie mogendheden hebben — naar in het document staat — de plannen voor de samenwerking van de verbonden legers nauwgezet vastgesteld. Zulks blijkt ook uit het feit, dat in de geheime akten een kaart van den opmarsch der Franschen is gevonden.

Het stuk bevat voorts enkele opmerkingen van bijzonder gewicht. Zoo staat er in: luitenant-kolonel Barnardiston heeft er op gewezen *dat men op den steun van Nederland niet kan rekenen*. Hij heeft verder vertrouwelijk meegedeeld, dat de Engelsche regeering plan heeft de basis voor de Engelsche approviandeering naar Antwerpen te verleggen, zoodra de Noordzee van alle Duitsche oorlogschepen zal zijn gezuiverd.

Bovendien heeft de Engelsche militaire attaché aangedrongen op de instelling van een Belgische spionagedienst in de Rijnprovincie.

De militaire bescheiden worden aangevuld door een eveneens bij de geheime stukken gevonden rapport van baron Greindl, die jarenlang Belgisch gezant te Berlijn is geweest, aan den Belgischen minister van buitenlandsche zaken, waarin met groote scherpzinnigheid de aan het Engelsche aanbod ten grondslag liggende bijgedachte werd onthuld. De gezant wijst nl. op het bedenkelijke van den toestand, waarin België is gebracht door zijn partijkiezen ten gunste van de Entente-mogendheden. In het zeer uitvoerige rapport, van 23 Dec. 1911 gedagteekend, en welks geheele openbaarmaking voorbehouden blijft, zet baron Greindl uiteen, dat het hem meedeelde plan van den Belgischen generalen staf ter verdediging van de onzijdigheid van België in een Fransch-Duitschen oorlog zich slechts bezig houdt met de vraag, welke militaire maatregelen genomen moeten worden voor het geval dat Duitschland de Belgische onzijdigheid mocht schenden.

De onderstelling van een Franschen aanval op Duitschland door België heen was z. i. echter even waarschijnlijk. De gezant schrijft daarover woordelijk het volgende: „Van Fransche zijde dreigt het gevaar niet alleen in het Zuiden van Luxemburg, het bedreigt ons op onze geheele gemeenschappelijke grens. Voor deze bewering spreken niet alleen veronderstellingen, wij hebben er stellige aanwijzingen voor. De gedachte aan een omtrekkende beweging van het Noorden uit behoort zonder twijfel tot de plannen van de Entente Cordiale. Wanneer dit niet het geval was, zou het voornemen om Vlissingen te versterken niet zulk een geschreeuw te Parijs en te Londen hebben veroorzaakt. Men heeft er daar geen geheim van gemaakt, waarom men wenschte, dat de Schelde onverdedigd bleef. Men wilde namelijk onbelemmerd een Engelsch garnizoen naar Antwerpen kunnen overbrengen en streefde er tevens naar, in ons land een operatiebasis voor een offensief in de richting van den Beneden-Rijn en Westfalen te vestigen, om ons dan mede in een oorlog te betrekken, hetgeen niet moeilijk zou zijn geweest. Immers na het prijsgeven van ons nationaal toevluchtsoord zouden wij door onze eigen schuld het mogelijk hebben gemaakt ons naar de eischen van onze z g. beschermers te moeten schikken, als wij zoo onverstandig waren, hen daar toe te laten. De even trouwelooze als naieve voorstellen van luit.-kolonel Barnardiston hebben ons ten tijde van het sluiten der Entente Cordiale duidelijk aangetoond, waarom het ging. Toen het bleek dat wij ons door het z g. dreigende gevaar van een sluiting der Schelde niet bang lieten maken, is het plan wel niet opgegeven, maar zoodanig gewijzigd, dat het Engelsche hulpleger niet aan de Belgische kust maar in de naast bijgelegen Fransche havens zou worden ontscheept. Daarvoor pleiten ook de onthullingen van kapitein Faber. Het Engelsche hulpleger zou te Calais en Duinkerken worden geland en bij nacht langs onze grens naar Longwy marcheeren om Duitschland te bereiken. Het zou dadelijk ons land van het noord-westen uit binnendringen. Daardoor zou het 't voordeel hebben dadelijk in actie te kunnen komen en het Belgische leger te treffen in een streek, waarin wij op geen vestingen konden steunen, ingeval wij een slag wilden wagen. De Engelschen zouden verder in staat zijn, de aan hulpbronnen van allerlei aard rijkste provincies te bezetten, in elk geval echter onze mobilisatie te belemmeren of ze slechts toe te laten, nadat wij ons formeel verplicht hadden de mobilisatie alleen in 't belang van Engeland en zijn bondgenoot te voltrekken. Het is dringend noodig tevoren een veldtochtplan voor het Belgische leger ook met 't oog op die mogelijkheid vast te stellen. Dat gebiedt zoowel het belang van onze militaire verdediging als ook de leiding van onze buitenland-che politiek in 't geval van een oorlog tusschen Duitschland en Frankrijk."

Deze uiteenzettingen van een onbevooroordeelde zijde, stellen dus op overtuigende wijze vast, dat hetzelfde Engeland, dat zich thans heeft gebaard als beschermer der Belgische onzijdigheid, België gebracht heeft tot een onzijdig partijkiezen ten gunste van de mogendheden der Drievoudige Entente, en dat Engeland op een gegeven oogenblik zelfs aan een schending van de Nederlandsche onzijdigheid heeft gedacht.

Er volgt verder uit, dat de Belgische Regeering, door gehoor te geven aan hetgeen Engeland haar influisterde, zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstigen inbreuk op de plichten, welke op haar, als neutrale mogendheid, rustten. De vervulling van die plichten zou hebben noodig gemaakt, dat de Belgische regeering bij haar verdedigingsplannen ook rekening had gehouden met de schending van de Belgische onzijdigheid door Frankrijk en dat zij voor dit geval overeenkomstige afspraken had gemaakt als met Frankrijk en Engeland.

De gevonden schrifturen vormen het afdoende bewijs voor het bij ingewijde Duitschers voor het uitbreken van den oorlog reeds lang bekende feit van een Belgische overeenkomst met de mogendheden der Entente. Zij dienen als een rechtvaardiging voor ons militair optreden en als een bevestiging van de door de Duitsche legeraanvoering verkregen inlichtingen over de Fransche plannen. Zij mogen het Belgische volk de oogen openen, en het leeren, aan wien het den rampspoed te wijten heeft, welke thans over het ongelukkige land is gekomen.

De N. Rott. Crt.

HAVEN-NIEUWS.
VAN 14 NOV. — 28 NOV.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Oranje Nassau	G D Nieman	19 Nov.	New-York	20 Nov	Amsterdam
Caracas	Furst	18 „	La Guayra	18 „	New-York
Merida	A Johanson	18 „	Maracaibo	18 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	21 „	New-York	21 „	Maracaibo
Pr. Willem I	A R Nyboer	21 „	Amsterdam	22 „	New-York
Merida	A Johanson	23 „	Maracaibo	23 „	La Guayra
Merida	A Johanson	25 „	La Guayra	26 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	26 „	Maracaibo	26 „	New York
Philadelphia	H Hichborn	26 „	New-York	26 „	La Guayra
Nickerie	J P v d Borden	29 „	New-York	30 „	Amsterdam
Legaspi	E Agacino	16 Nov.	Colon	16 Nov.	Barcelona
Siena	F Ferraro	24 „	Génova	24 „	Colón

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Frieda H	14 Nov.	Maracaibo	*Venezuela V*	15 Nov.	Pto Cabello
Diana V	15 „	Maracaibo	*Rosa Maria*	16 „	Aruba
Carlota H	17 „	Maracaibo	*Meteor H*	17 „	Vela Coro
Mi Preferida	17 „	Pto Cabello	*20 de Julio*	17 „	Rio Hacha
Ana Sofia H	18 „	Maracaibo	*Clara C*	19 „	Rio Hacha
Wildrover I	19 „	Barbados	*Rosa Maria H*	21 „	Aruba
Rosa Maria H	20 „	Aruba			